14/09/2026

Εκεί όπου όλα μοιάζουν να τελειώνουν

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

- **Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας κ. Ειρηναίου**

Υπάρχουν εορτές που δεν μας αφήνουν να μείνουμε απλώς στη μνήμη ενός γεγονότος. Μας καλούν να δούμε βαθύτερα τη ζωή μας και να σταθούμε ενώπιον του Θεού με όσα μας βαραίνουν, μας φοβίζουν και πολλές φορές μας ξεπερνούν. Μια τέτοια εορτή είναι η Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού. Η Εκκλησία υψώνει στο κέντρο της λατρείας της το σημείο της θυσίας του Χριστού και μας καλεί όχι μόνο να το προσκυνήσουμε, αλλά και να αναγνωρίσουμε μέσα σε αυτό την ελπίδα της δικής μας ζωής.

Υπάρχουν στιγμές που όλα αλλάζουν απότομα. Ένα τηλεφώνημα, μια είδηση, μια ασθένεια, μια αποτυχία, μια απώλεια μπορούν μέσα σε λίγα λεπτά να ανατρέψουν όσα θεωρούσαμε δεδομένα. Και τότε γεννιέται σχεδόν αυθόρμητα το ερώτημα: «Γιατί;». Γιατί να συμβεί αυτό; Γιατί τώρα; Γιατί σ’ εμένα; Στις 14 Σεπτεμβρίου η Εκκλησία δεν μας προσφέρει μια εύκολη απάντηση. Δεν ωραιοποιεί τον πόνο ούτε μας ζητά να προσποιηθούμε ότι δεν πονάμε. Υψώνει όμως μπροστά μας τον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό και μας θυμίζει ότι ακόμη και μέσα στη δοκιμασία ο άνθρωπος

δεν μένει χωρίς παρουσία Θεού και χωρίς ελπίδα.

Ο Σταυρός ήταν κάποτε το σύμβολο της καταδίκης και της ντροπής. Επάνω όμως σε αυτόν σταυρώθηκε ο Χριστός και τότε όλα άλλαξαν. Το ξύλο του θανάτου έγινε ξύλο ζωής, η ήττα έγινε νίκη και η απόγνωση άνοιξε δρόμο προς την Ανάσταση. Γι' αυτό ο Απόστολος Παύλος γράφει ότι ο λόγος του Σταυρού, ενώ για κάποιους φαίνεται μωρία, για εκείνους που πιστεύουν είναι «δύναμις Θεού»[1]. Αυτό είναι το παράδοξο της πίστης μας: δεν αρνείται το σκοτάδι, αλλά γνωρίζει ότι το σκοτάδι δεν είναι παντοδύναμο. Δεν αρνείται το δάκρυ, αλλά πιστεύει ότι το δάκρυ δεν είναι η τελευταία εικόνα της ανθρώπινης ζωής.

Ο Χριστός δεν υποσχέθηκε ποτέ στους μαθητές Του έναν δρόμο χωρίς δυσκολίες. Είπε καθαρά: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθεί»[2]. Ο σταυρός του καθενός έχει άλλο όνομα. Για κάποιον είναι μια ασθένεια, για άλλον μια οικογενειακή πληγή, μια μοναξιά, μια απογοήτευση, ένας άνθρωπος που έφυγε, μια σχέση που χάλασε, ένας φόβος που επιστρέφει κάθε βράδυ. Η Εκκλησία δεν μας καλεί να αγαπήσουμε τον πόνο. Μας καλεί όμως να τον περάσουμε μαζί με τον Χριστό, χωρίς να αφήσουμε τη δοκιμασία να γίνει το μέτρο όλης μας της ζωής.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος βλέπει στον Σταυρό όχι την αδυναμία του Θεού, αλλά τη φανέρωση μιας δύναμης διαφορετικής από εκείνη που γνωρίζει ο κόσμος: της δύναμης της αγάπης που θυσιάζεται[3]. Στον Γολγοθά όλα έμοιαζαν τελειωμένα. Οι μαθητές είχαν σκορπιστεί, η ελπίδα είχε χαθεί, η σιωπή του τάφου φαινόταν οριστική. Κι όμως, η ιστορία δεν σταμάτησε εκεί. Ο Άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων ονομάζει τον Σταυρό «στεφάνι και δόξα» της Εκκλησίας[4], γιατί επάνω του φανερώθηκε η σωτήρια αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο.

Ίσως σήμερα να στέκεσαι κι εσύ μπροστά σε κάτι που δεν καταλαβαίνεις. Ίσως να υπάρχει ένας σταυρός που σε βαραίνει περισσότερο απ' όσο αντέχεις να παραδεχθείς. Μην ντραπείς να πεις στον Θεό ότι κουράστηκες. Μην φοβηθείς να Του πεις ότι πονάς. Η πίστη δεν είναι να χαμογελάς όταν μέσα σου διαλύεσαι. Πίστη είναι να μένεις ενώπιον του Θεού ακόμη και με δάκρυα και να ψιθυρίζεις: «Χριστέ μου, δεν καταλαβαίνω, αλλά κράτησέ με».

Μπροστά, λοιπόν, στο μυστήριο του Σταυρού, δύο αλήθειες καλούμαστε να κάνουμε βίωμα στη ζωή μας.

Πρώτον, να μη φοβόμαστε τον σταυρό που συναντούμε στον δρόμο μας. Όχι γιατί ο πόνος παύει να πονά ούτε γιατί η δοκιμασία γίνεται εύκολη, αλλά γιατί ο Χριστός πέρασε πρώτος από τον Γολγοθά. Γνωρίζει την ανθρώπινη οδύνη και δεν

εγκαταλείπει τον άνθρωπο μέσα σε αυτήν. Όταν ο δικός μας σταυρός ενώνεται με τον δικό Του, παύει να είναι τόπος απελπισίας και γίνεται τόπος κοινωνίας μαζί Του.

Δεύτερον, να μην αφήνουμε ποτέ την απόγνωση να μας πείσει ότι όλα έχουν χαθεί. Ο Σταυρός αποκαλύπτει ότι ο Θεός μπορεί να μεταμορφώσει ακόμη και το φαινομενικά αδιέξοδο. Εκεί όπου ο άνθρωπος βλέπει μόνο πληγή, Εκείνος μπορεί να χαρίσει θεραπεία. Εκεί όπου όλα μοιάζουν να κλείνουν, Εκείνος μπορεί να ανοίξει δρόμο σωτηρίας.

Ο Σταυρός δεν μας υπόσχεται μια ζωή χωρίς πληγές. Μας φανερώνει όμως ότι καμία πληγή δεν είναι ισχυρότερη από την αγάπη του Θεού. Δεν μας λέει ότι δεν θα υπάρξει νύχτα. Μας θυμίζει ότι καμία νύχτα δεν μπορεί να νικήσει το φως.

Και όταν κάποτε νιώσουμε ότι όλα τελείωσαν, ας κοιτάξουμε ξανά τον Σταυρό.

Εκεί όπου οι άνθρωποι έβλεπαν ήττα, ο Θεός φανέρωνε τη νίκη Του.

Εκεί όπου έβλεπαν εγκατάλειψη, Εκείνος αποκάλυπτε την πιο μεγάλη αγάπη.

Εκεί όπου έβλεπαν θάνατο, ήδη άνοιγε ο δρόμος της ζωής.

Γιατί ο Γολγοθάς δεν ήταν το τέλος.

Ήταν ο δρόμος προς την Ανάσταση.

Παραπομπές

1.Α΄ Κορ. 1,18.
2.Ματθ. 16,24.
3.Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ομιλίαι εις το κατά Ματθαίον.
4.Κυρίλλου Ιεροσολύμων, Κατηχήσεις, ΙΓ΄.